

BOTANIKA ZA GRANICĄ BOTANY ABROAD

EUROPEJSKA FEDERACJA EKOLOGICZNA

European Ecological Federation

W czasie 5 Europejskiego Sympozjum Ekologicznego w Sienie (Włochy) we wrześniu 1989 roku, Komitet Sterujący (Steering Committee) Europejskiego Towarzystwa Ekologicznego podjął decyzję utworzenia Europejskiej Federacji Ekologicznej. Federacja ta została formalnie powołana podczas zebrania Brytyjskiego Towarzystwa Ekologicznego w Sheffield (W. Brytania) w marcu 1990 roku.

Celem Europejskiej Federacji Ekologicznej (EEF) jest ożywienie współpracy między ekologami krajów europejskich, ułatwianie kontaktów międzynarodowych drogą organizowania zjazdów, kursów podyplomowych, serwisu informacyjnego itp.

Sympozja EEF mają być organizowane co trzy lata, podobnie jak czyniło to do tej pory Europejskie Towarzystwo Ekologiczne. Będą one obejmować obrady plenarne oraz węższe sesje specjalistyczne i posterowe. Najbliższe sympozjum odbędzie się w Marsylii, w dniach 7–11 września 1992 [por. *Wiad. Bot.* 34(2): 50]. Prócz tej aktywności sympozjalnej EEF projektuje kursy podyplomowe (post graduate courses) dla młodych ekologów z różnych krajów europejskich, spotkania grup dyskusyjnych, reprezentujących różne działy ekologii, na wzór Specialist Groups Brytyjskiego Towarzystwa Ekologicznego i wreszcie zebrania małych grup ekologów w celu prezentowania najbardziej aktualnych badań ekologicznych. Federacja planuje wydawanie biuletynu, w którym będą zamieszczane komunikaty o odbytych i planowanych spotkaniach ekologicznych, tak międzynarodowych, jak i krajowych, artykuły o działalności naukowej jej członków w poszczególnych krajach, informacja o ekologicznych stacjach terenowych, ich wyposażeniu i możliwościach pracy w nich.

Członkami Federacji mogą być krajowe Towarzystwa Ekologiczne (pełne członkostwo), instytuty naukowe o profilu ekologicznym (członkostwo korespondencyjne) oraz osoby indywidualne (członkostwo indywidualne).

Roczna składka członkowska wynosi dla Towarzystw, zależnie od liczby członków, 500–1000 koron szwedzkich, dla instytutów – członków korespondencyjnych 500 koron szwedzkich, dla członków indywidualnych 100 koron szwedzkich. Składki mogą być

opłacane w walucie danego kraju, w nim gromadzone i przeznaczone na prowadzenie działalności Federacji lub przekazywane na konto EEF w banku skandynawskim w Lund (Szwecja).

Przewodniczącym Europejskiej Federacji Ekologicznej został wybrany prof. S. Berry (University College, London), wiceprzewodniczącymi: prof. dr R. Paiva (New University, Lizbona) i dr P. Jouventin (CEBC–CNRS, Niort), sekretarzami: dr P.H. Enckell (Lund University, Lund) i dr P. Giller (University College, Cork), członkami zarządu: prof. dr R. Bornkamm (Technical University, Berlin), prof. dr K. Grodzińska (Instytut Botaniki PAN, Kraków), prof. dr P. Nienhuis (University of Nijmegen) i prof. dr L. Rossi (University La Sapiense, Rzym).

Krystyna GRODZIŃSKA

HUNT INSTITUTE FOR BOTANICAL DOCUMENTATION

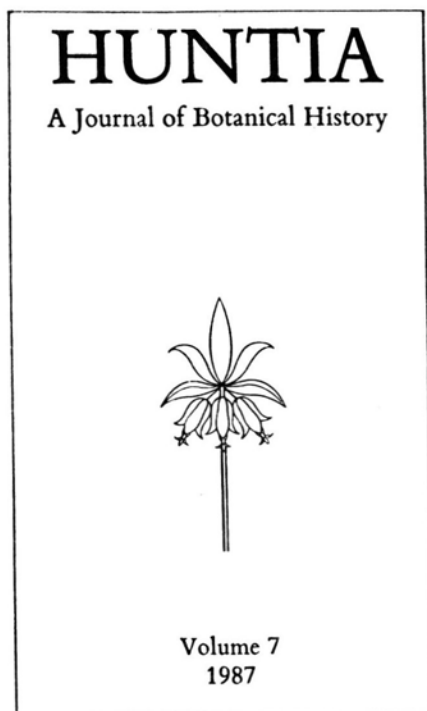
W 1960 r. pan Roy A. Hunt wraz ze swą żoną Rachelą McMasters Miller Hunt ufundował bibliotekę nazwaną jej imieniem. Biblioteka ta miała prowadzić zarówno badania, jak i udostępniać bogatą kolekcję literatury botanicznej, zbiorów ikonograficznych i archiwalnych, pochodzących również z daru państwa Hunt [2]. W 1971 r. zmieniono nazwę na obecną, znacznie lepiej odpowiadającą prowadzonej działalności niż poprzednia.

Obecnie Instytut gromadzi dokumentację przeszłości nauki o roślinach, jak i najnowszych jej osiągnięć [1], co ma szczególne znaczenie dla taksonomii i systematyki roślin, oraz historii botaniki. Współpracuje również z innymi instytucjami i organizacjami na świecie, jest np. członkiem International Working Group on Taxonomic Databases in Plant Science, będącej jedną z komisji International Union of Biological Sciences. Zainicjował prace nad 12-tomową florą roślin naczyniowych Stanów Zjednoczonych i Kanady.

Biblioteka Instytutu zawiera ponad 23 000 woluminów, wśród których jest wiele druków bardzo rzadkich, głównie z lat 1550–1850. Z prac powstających współcześnie gromadzone są dzieła związane z historią botaniki, biografie i bibliografie botaniczne, ponadto prace florystyczne i systematyczne. Zbiory udostępniane są na miejscu, jednakże istnieje oczywiście możliwość uzyskania fotokopii.

Osobny dział Instytutu poświęcony jest ikonografii, której zbiory liczą ponad 30 000 akwarel, rysunków i druków obrazujących dzieje ilustracji botanicz-

nej. Znaczną część stanowią zbiory dwudziestowieczne, będące największą tego rodzaju kolekcją na świecie. Ze starszych warto wspomnieć kolekcję Tornera zawierającą prawie 2 000 rycin z lat 1787–1803 sporządzonych w Nowej Hiszpanii, Alberta S. Hitchcocka (1865–1935) i Agnes Chase (1869–1963) – ponad 4 700 rycin traw, czy też amerykańskiej służby leśnej (USDA Forest Service) – 2 800 rysunków różnych gatunków drewna. W przygotowaniu jest katalog zbio-

rów, ponadto planuje się ich sfilmowanie i wydanie w postaci videodysku.

Dział bibliograficzny gromadzi informacje o literaturze „wczesnoklasycznego” (1730–1840) okresu rozwoju botaniki, o czasopismach botanicznych, bibliografiach oraz pracach związanych z historią nauki o roślinach. Dane dotyczą ponad 34 000 książek opublikowanych pomiędzy 1730 a 1840 r., oraz ich obecnych ponad 120 000 opracowań i cytatów. Zgromadzone informacje wykorzystano do opublikowania *Botanico-Periodicum-Huntianum* (B-P-H) [3]. Obecnie przygotowany jest suplement, który będzie obejmował ponad 3 000 czasopism, które zaczęły ukazywać się po 1967 roku.

Archiwum zawiera niepublikowane materiały związane z rozwojem wiedzy o roślinach, takie jak rękopisy botaników, ich listy i fotografie, oraz inne me-

morabilia, a także niektóre czasopisma. Dotychczas zgromadzono 2 000 listów powstałych na przestrzeni ostatniego dwu i pół wiecza. Szczegółowy katalog rękopisów będzie stopniowo wydawany. Archiwum posiada ponadto katalog opublikowanych biografii botaników zawierający 200 000 cytatów. Kolekcja portretów przyrodników (botaników, ogrodników oraz rysoowników roślin) zgromadzona w Archiwum jest największa na świecie i zawiera ponad 22 000 podobizn prawie 19 000 osób związanych z nauką o roślinach począwszy od XVI w. W 90% kolekcja składa się z dwudziestowiecznych fotografii, pozostałe – to głównie XIX-wieczne litografie, drzeworyty i obrazy. Hunt Institute, Linnean Society z Londynu i Conservatoire et Jardin Botaniques z Genewy – trzy ośrodki mające najbogatsze kolekcje portretów botaników – zamierzają stopniowo publikować wspólny katalog swych zbiorów, który zawierałby 80–90% wszystkich istniejących portretów badaczy świata roślin.

Wydawnictwa są ważną częścią działalności Instytutu. Stąd oprócz katalogów swych kolekcji, przewodników i katalogów wystaw, jest wydawany również *Bulletin of the Hunt Institute for Botanical Documentation* zawierający głównie krótkie informacje i komunikaty o działalności Instytutu, oraz czasopismo *Huntia* zamieszczające większe opracowania z historii botaniki. Wydawane są ponadto katalogi informujące o najnowszych osiągnięciach w różnych gałęziach botaniki, np. *International register of specialists and current research in plant systematics*, *International register of plant taxonomic databases* itp.

Ewentualną korespondencję należy kierować listownie do jednego z 4 działów (Library, Art, Bibliography, Archives) Instytutu na adres:

Hunt Institute for Botanical Documentation
Carnegie Mellon University
Pittsburgh, Pennsylvania 15213–3890, U.S.A.

PIŚMIENNICTWO

- [1] anonim. Hunt Institute for Botanical Documentation. Carnegie Mellon University. Pittsburgh. br. r. wyd., s. nb. 12.
- [2] LAWRENCE G. H. M. 1964. Rachel McMasters Miller Hunt – 1882–1963. *Huntia* 1: 5–15.
- [3] LAWRENCE G. H. M., BUCHHEIM A. F. G., DANIELS G.S., DOLEZAL H. (eds). 1968. *Botanico-Periodicum-Huntianum*. Hunt Botanical Library. Pittsburgh, ss. 1063.

Piotr KÖHLER